

Οι ηγέτες της παροικίας μας είναι πολύ καλοί όταν χρησιμοποιούν τη δύναμη των ψήφων που διαθέτει η ομογένεια για να πετύχουν χορηγίες και εγκώμια από τους πολιτικούς για τους φορείς που εκπροσωπούν, ενώ σφυρίζουν αδιάφορα σε ουσιώδη θέματα που δεν τους αφορούν άμεσα, όπως η γλώσσα μας παραδείγματος χάριν. Ποιός μίλησε όταν τα πανεπιστήμια αποφάσισαν να υπονομεύσουν προκλητικά τη βαθμολογία στο μάθημα των Ελληνικών, το διαβόητο "scale down";

Οργανώθηκε μια δημόσια συγκέντρωση, είπαν το κοντό τους και το μακρύ τους και επέστρεψαν ικανοποιημένοι στα σπίτια τους επειδή έκαναν το... καθήκον τους. Πόσοι διαμαρτυρήθηκαν όταν κάποιιοι διευθυντές σχολείων σταμάτησαν τη διδασκαλία της γλώσσας μας ή και αρνήθηκαν να την προσθέσουν στον κατάλογο των μαθημάτων τους, παρόλο που υπήρχε ζήτηση;

Και όταν ύστερα από την αμέλεια μας να αντιδράσουμε στην υπονόμευση της γλώσσας μας στα πανεπιστήμια φάνηκαν στον ορίζοντα οι συνειδήσεις με απειλές να κλείσουν Τμήματα Ελληνικών, αντί να κινητοποιηθεί η παροικία και να τρίξει τα δόντια στους πολιτικούς και πρυτάνεις, πήγαν παρακαλετά κάποιες επιτροπές για να διαπραγματευτούν την αναβολή της εκτέλεσής.

Όταν, όμως, απειλήθηκε η διακοπή διδασκαλίας της μαλτέζικης γλώσσας, οι Μαλτέζοι ηγέτες πήγαν στον τότε πρόμιερ Νέιθαν Ρις και τον προειδοποίησαν ότι δεν πρόκειται να επανεισέλθει στην έδρα του όπου υπάρχει μεγάλος αριθμός Μαλτέζων αν δεν συνεχιστεί η διδασκαλία της γλώσσας τους. Και ω τού θαύματος(!), η απόφαση ακυρώθηκε και τα μαλτέζικα διδάσκονται.

Ποιοί ηγέτες μας αντέδρασαν όταν διάβασαν στον "Κόσμο" ότι η

Κόσμια και...μη

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

πολιτειακή κυβέρνηση προγραμματίσει να κάνει δίγλωσσα τα νηπιαγωγεία και δημόσια δημοτικά σχολεία, αλλά για μόνο τρεις ασιατικές γλώσσες; Οι συνέπειες από μια τέτοια μεταρρύθμιση θα ήταν το τελευταίο καρφί στο φέρετρο των κοινοτικών γλωσσών και φυσικά της γλώσσας μας. Όμως μόνο αυτή η στήλη καυτηρίασε την πρόταση, που έπρεπε να ξεσηκώσει κάθε συμπαρόικο.

Αλλά δεν σταματήσαμε στα σχόλιά μας, μπροστά στην αδιαφορία

θα περιφρονούσαν τον πολυπολιτισμό και την προσφορά όλων των κοινοτήτων για την ανάπτυξη αυτής της χώρας, για να προωθήσουν την διδασκαλία μόνο ασιατικών "εμπορικών" γλωσσών. Τρομάρα τους! Πόσους διερμηνείς και μεταφραστές για τα κινέζικα, τα κορεάτικα ή τα ινδονησιακά χρειάζεται; Δύο χιλιάδες; Δέκα χιλιάδες; Μα υπάρχουν περισσότεροι από τόσοι μαθητές που οι γλώσσες αυτές είναι μητρικές τους, ή μήπως δεν μιλούν αγ-

Ελληνικά και πολιτική

των άλλων στείλαμε διαμαρτυρίες με ηλεκτρονικά μηνύματα προς κάθε κατεύθυνση και τελικά αποφασίσαμε να ενεργήσουμε δραστικά με πρόσβαση στην κορυφή.

Θα μπορούσαμε να απευθυνθούμε στην πολιτειακή κυβέρνηση, αλλά αυτή σπαράσσεται σαν κότα με κομμένο κεφάλι από εσωτερικά προβλήματα, ενώ η υπουργός Παιδείας, Φελίστι Φριθ, είναι όμηρος των μανδρινών στο υπουργείο της που δεν είναι ικανοί να οργανώσουν ούτε ένα διαγωνισμό για την πρόσληψη διευθυντή σχολείου χωρίς να παραβούν τους κανονισμούς.

Μόνο αυτοί θα μπορούσαν να πάρουν την πιο εξωφρενική, την πιο ηλίθια απόφαση για την Παιδεία που έχω ακούσει ποτέ, για να μιλούν τα παιδιά στη ΝΝΟ μόνο αγγλικά και κινέζικα ή κορεάτικα! Μόνο άσχετοι δημόσιοι υπάλληλοι

γλικά στην Κίνα, στην Κορέα και στην Ινδονησία;

Γιατί, λοιπόν, πρέπει τα παιδιά μας να μάθουν υποχρεωτικά την κινεζική γλώσσα, την κορεάτικη ή την ινδονησιακή; Η υποχρεωτική διδασκαλία μιας δεύτερης γλώσσας είναι απαραίτητη στα σχολεία της Αυστραλίας και ασφαλώς θα βοηθούσε να αυξηθεί ο αριθμός των παιδιών που διδάσκονται Ελληνικά, γι' αυτό αποφασίσαμε να ζητήσουμε τη βοήθεια της αντιπολίτευσης για δύο κυρίως λόγους.

Πρώτον, αν η αντιπολίτευση υιοθετούσε τις θέσεις μας και ανέτρεπε την γελοία πρόταση για την διδασκαλία μόνο τριών γλωσσών, η κυβέρνηση θα μελετούσε το πολιτικό κόστος και πιθανότητα να άλλαζε ρότα. Δεύτερον, όλα δείχνουν πως οι Εργατικοί θα χάσουν τις επόμενες εκλογές και τον λόγο σε θέματα Παιδείας θα έχουν σε

15 μήνες οι Λίμπεραλ.

Γι' αυτό ζητήσαμε και πετύχαμε συνέντευξη με τον αρχηγό της αντιπολίτευσης, Μπάρι Ο' Φάρελ, στον οποίο με ειλικρίνεια δηλώσαμε ότι πρωτοσέλιδο μας θα ήταν η απάντησή του στο ερώτημα αν θα ανατρέψει την απόφαση για την διδασκαλία δεύτερης γλώσσας.

Ο κ. Ο' Φάρελ ήταν πολύ ειλικρινής στην απάντησή του και δεν υποσχέθηκε προνομιακή μεταχείριση των Ελληνικών, είπε όμως ότι σαν Λίμπεραλ πιστεύει στο δικαίωμα της επιλογής και τα σχολεία θα επιλέγουν τις γλώσσες που θα διδάσκουν ανάλογα με τη ζήτηση. Δηλαδή, σε περιοχές που πλειοψηφούν ασιατικές γλώσσες και εκεί που πλειοψηφούν ευρωπαϊκοί μαθητές θα διδάσκονται ευρωπαϊκές γλώσσες και τα Ελληνικά. Ο σκοπός μας επετεύχθη και ακόμη ελπίζουμε ότι μετά την απόφαση τού κ. Ο' Φάρελ, η πολιτειακή κυβέρνηση θα αναθεωρήσει πολύ σύντομα την απόφασή της γιατί το πολιτικό κόστος θα ήταν πολύ μεγάλο στις επόμενες πολιτειακές εκλογές.

Όμως, θα είμασταν πολύ αφελείς αν πιστεύαμε ότι μια είχαμε ευνοϊκή ανταπόκριση στα αιτήματά μας, αν ο πληθυσμός μας στην Αυστραλία ήταν μερικές δεκάδες χιλιάδες και ότι θα άνοιγαν διάπλατα οι πόρτες στα κέντρα εξουσίας για να μπουν θριαμβευτικά οι ηγέτες μας. Θα είμασταν στην ίδια μοίρα με τις άλλες μειονότητες που οι ψήφοι τους δεν φτάνουν για να αλλάξουν το εκλογικό αποτέλεσμα μιας έδρας, γι' αυτό πρέπει να εκμεταλλευτούμε για τη γλώσσα μας και τα εθνικά συμφέροντα με γ... τη μεγάλη δύναμη της ψήφου μας στις επόμενες ομοσπονδιακές και πολιτειακές εκλογές που κατά πάσα πιθανότητα θα είναι αμφίροπες και θα μπορούμε να επιρρεάσουμε το αποτέλεσμα σε πολλές βουλευτικές έδρες στη ΝΝΟ και την Αυστραλία

* Αποδοκιμασία...

«Εφεραν ένα απόσπασμα από βιβλίο της κυρίας Δραγώνα στην ολομέλεια της Ακαδημίας. Αν λοιπόν όσα διάβασα είναι ακριβή, τότε δεν θα την εμπιστευόμουν για να μετέχει στην Παιδεία. Καταλαβαίνω τη διάθεσή της να εκσυγχρονιστεί, αλλά εκσυγχρονισμός δεν σημαίνει παραχάραξη της Ιστορίας»...

Από τον Κων/νο Δεσποτόπουλο, πρώην πρόεδρο της Ακαδημίας Αθηνών (δηλώσεις στον Χρ. Μπόκα - «Πρώτο Θέμα»):

«Η επανάσταση του 1821 και οι επαναστάσεις που προηγήθηκαν, άλλο αν απέτυχαν, στη συνείδηση του λαού ήταν ελληνικές και εθνικές. Ανθρωποι θυσιάστηκαν όπως στο Μεσολόγγι και στη Χίο και απαιτείται ευλάβεια προς αυτούς. Εάν η κυρία Δραγώνα λέει πως η εθνική ιδέα κατασκευάστηκε από το ελληνικό κράτος, αυτό είναι και ανευλάβεια προς τους μάρτυρες της ελληνικής ιστορίας. Δεν μπορώ να την επιδοκιμάσω».

«Ας αφήσουν λοιπόν την ελληνική παράδοση που συνεχίζει από την Αλωση και έπειτα να ελπίζει στην αναγέννηση της ελευθερίας του έθνους».

* Καλόο!

Ένας άνδρας έβγαине από μια καφετέρια με τον πρωινό καφέ του, όταν παρατήρησε μια εντελώς ασυνήθιστη τελετή κηδείας προς το κοντινό νεκροταφείο. Μια μεγάλη μαύρη πομπή ακολουθείτο από μια δεύτερη μεγάλη μαύρη πομπή περίπου στα 20 μέτρα πίσω από την πρώτη. Λίγο πιο πίσω από τη

δεύτερη πομπή ήταν ένας άνδρας. Περπατούσε μόνος, έχοντας δεμένο ένα σκύλο σε ένα λουρί. Πίσω από τον άνδρα με το σκύλο ακολουθούσαν περίπου 200 άνδρες που περπατούσαν στοιχισμένοι εφ' ενός ζυγού.

Τον πρώτο άνδρα κυριεύσε η περιέργεια οπότε πλησίασε με σεβασμό το άνδρα με το σκυλί και τον ρώτησε:

«Λυπάμαι για την απώλειά σας. Μάλλον είναι κακή στιγμή να σας ενοχλήσω αλλά είναι η πρώτη φορά που βλέπω μια κηδεία σαν κι αυτήν. Τίνος κηδεία είναι;»

«Της συζύγου μου».

«Τι της συνέβη;»

«Το σκυλί μου της επιτέθηκε και την σκότωσε».

«Κι η δεύτερη πομπή, τίνος κηδεία είναι;»

«Είναι της πεθεράς μου. Προσπαθούσε να βο-

ηθήσει τη σύζυγό μου όταν την άρπαξε το σκυλί».

Μια οδυνηρή και στοχαστική στιγμή σιωπής πέρασε μεταξύ των δύο ανδρών.

«Θα μπορούσα να δανειστώ το σκυλί;»

«Κάτσε στη σειρά...»

* Μια λέξη κάθε ημέρα

Ποπ αρτ: Από τα τέλη της δεκαετίας του '50 οι καλλιτέχνες άρχισαν να ενσωματώνουν στα έργα τους εικόνες που είχαν επιβληθεί στην καθημερινή ζωή από τα ΜΜΕ δηλαδή, εικόνες από τη λαϊκή κουλτούρα, τη μαζική κατανάλωση και τα προϊόντα της, τη διαφήμιση, τον κινηματογράφο κτλ., τις οποίες παρουσίαζαν, μέσα από χρωματικές συνθέσεις, μοντάζ κ.ά., με ένα ρεαλιστικό ή και ποιητικό τρόπο. Έτσι εμφανίστηκε το καλλιτεχνικό κίνημα της ποπ αρτ, αρχικά στη Μεγάλη Βρετανία, κυρίως χάρη στις προσπάθειες του Ρίτσαρντ Χάμιλτον, και αργότερα στην Αμερική. Τέρμα λοιπόν στα ανιαρά μουσεία, στις απαιτήσεις για ειδικές γνώσεις, στους δυσνόητους προλόγους στους καταλόγους των εκθέσεων. Τώρα όλοι καταλάβαιναν τι έβλεπαν, η τέχνη ήταν δίπλα τους, μέσα στη ζωή τους, οικεία, φρέσκια και νεανική. Απλά αντικείμενα, όπως κουτάκια της κοκακόλα και απορρυπαντικών και άλλα σύμβολα του καταναλωτισμού ανάγονταν σε έργα τέχνης και έκαναν τη ζωή ευχάριστη και ωραία. Και η ισορροπία δύσκολη. Από τη μια μεριά η ποπ αρτ «ήθελε τα πράγματα να μιλούν από μόνα τους, δίχως κανένα στοιχείο ψευδαίσθησης», ενώ από την άλλη υπάκουε στη μαζική κουλτούρα.

